

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 153/07-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Lajosa Mészárosa prerokoval návrh Ing. M. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. J., N., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/114/06-K zo 4. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Návrhu Ing. M. H. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. apríla 2007 doručený návrh Ing. M. H., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. J., N., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/114/06-K zo 4. decembra 2006.

Z návrhu vyplývalo, že navrhovateľovi bola rozhodnutím výboru zo 4. decembra 2006 sp. zn. VP/114/06-K uložená pokuta pre nesplnenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“).

Navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza:

«Čl. 1 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. stanovuje, že tento ústavný zákon upravuje aj zodpovednosť verejného funkcionára za nesplnenie alebo porušenie povinností a obmedzení ustanovených týmto ústavným zákonom vrátane sankcií, ktoré možno verejnému funkcionárovi za také nesplnenie alebo porušenie povinností alebo obmedzení uložiť.

Verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie (pozri čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.).

Výkon funkcie člena rady riaditeľov S. skončil navrhovateľ dňa 31. 12. 2004. Na účely čl. 7 a 8 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ako aj na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8 prestal byť navrhovateľ považovaný za verejného funkcionára dňa 31. 12. 2005. Povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. mal pritom splniť do 30. 1. 2006, teda v čase keď navrhovateľ už na účely tohto ústavného zákona nebol považovaný za verejného funkcionára.

Z uvedeného je preto aj zrejmé, že nedoručením oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Výboru v lehote 30 dní po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu svojej funkcie v rade riaditeľov S. navrhovateľ neporušil žiadnu povinnosť podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ako verejný funkcionár.

Konanie navrhovateľa v pozícii verejného funkcionára teda nebolo nijako v rozpore s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. (...)

Ďalej považuje navrhovateľ za potrebné uviesť, že z ust. čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. jasne vyplýva, že konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia

rozporu záujmov podľa tohto ústavného zákona možno viesť iba voči verejnému funkcionárovi. Uvedený záver jednoznačne vyplýva z čl. 9 ods. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13. Z už citovaného čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. pritom vyplýva, že aj na účely konania podľa čl. 9 tohto ústavného zákona sa za verejného funkcionára považuje každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ako aj každý kto vykonával verejnú funkciu v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

V období konania Výboru voči navrhovateľovi (od októbra 2006) nebol navrhovateľ, tak ako to vyplýva aj z bodu 1 tohto vyjadrenia, považovaný za verejného funkcionára na účely konania podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z..

Výbor preto voči navrhovateľovi nebol oprávnený uskutočniť konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Opačný postup Výboru, ktorý voči navrhovateľovi uskutočnil takéto konanie, je teda bez akéhokoľvek zákonného oprávnenia čím Výbor porušil nielen vyššie citované ustanovenia čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ale aj čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Výbor v Rozhodnutí uviedol, že navrhovateľovi uložil pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Výšku mesačného platu na účely určenia výšky uloženej pokuty stanovil pritom Výbor na základe listu generálneho riaditeľa S. zo dňa 25. 1. 2007, vychádzajúc z mesačného platu navrhovateľa v S. v roku 2004 (pozri odôvodnenie Rozhodnutia).

Ak už Výbor nesprávne dospel k záveru o tom, že navrhovateľ ako verejný funkcionár porušil ustanovenia ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., a bez právneho základu konal voči nemu v čase keď už nebol považovaný za verejného funkcionára v zmysle ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. bol oprávnený mu uložiť pokutu vo výške trojnásobku jeho mesačnej odmeny ako člena rady riaditeľov S. (čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.). Konkrétnu výšku pokuty bol pritom oprávnený určiť iba z odmeny navrhovateľa za výkon verejnej funkcie za predchádzajúci kalendárny rok za aplikácie čl. 9 ods. 15 a 16 ústavného zákona. Výbor sa pri určení výšky pokuty musí týmito ustanoveniami riadiť. V žiadnom prípade nie je oprávnený stanoviť výšku pokuty mimo rámec ust. čl. 9 ods. 10, 15 a 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...)

Z čl. 9 ods. 15 a 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je zrejmé, že rozhodným obdobím pre určenie výšky pokuty podľa čl. 9 ods. 10 tohto ústavného zákona je „predchádzajúci kalendárny rok“. Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. pritom na svoje účely tento pojem nedefinuje. Z jeho ustanovení teda nie je zrejmé, ktorý okamih je rozhodujúci pre určenie predchádzajúceho kalendárneho roku na účely konania podľa čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Na úvodnej strane Rozhodnutia je uvedené, že bolo vydané dňa 4. 12. 2006. Predseda Výboru ho však podpísal až dňa 28. 3. 2007. Z odôvodnenia Rozhodnutia pritom vyplýva, že bolo Výborom schválené uznesením zo dňa 19. 3. 2007. (...)

Nakoľko v prípade navrhovateľa Výbor schválil Rozhodnutie dňa 19. 3. 2007 je z vyššie uvedeného zrejmé, že pri určovaní výšky pokuty bol Výbor povinný postupovať podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. a vychádzať z ročného príjmu navrhovateľa v pozícii člena Rady riaditeľov s. za kalendárny rok predchádzajúci roku 2007, teda za rok 2006. Nebol preto správny postup Výboru keď pri určení výšky pokuty vychádzal z mesačného platu navrhovateľa za rok 2004. (...)

Na závere o porušení čl. 9 ods. 15 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. nič nemení ani fakt, že navrhovateľ v roku 2006 a ani v roku 2005 nevykonával verejnú funkciu a teda nepoberal za taký výkon ani žiadny príjem. Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. je totiž v ustanovení čl. 9 ods. 15 jednoznačný, pričom tento zákon nestanovuje odchylny postup pre prípad ak ods. 15 čl. 9 nemožno fakticky použiť z titulu nevykonávania verejnej funkcie dotknutým subjektom v predchádzajúcom kalendárom roku. V takomto prípade prichádza podľa názoru navrhovateľa do úvahy iba možnosť aplikácie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., teda oprávnenie Výboru použiť na účely určenia výšky pokuty podľa čl. 9 ods. 10 priemernú nominálnu mesačnú mzdu v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok, teda v danom prípade za rok 2006. (...)

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení Výboru zo dňa 7. 11. 2006 poukázal na zaslanie vadného tlačiva oznámenia spolu s pokynmi na jeho vyplnenie navrhovateľovi. Výbor totiž poslal navrhovateľovi tieto písomnosti za účelom oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. a teda nie pre potreby oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 tohto ústavného zákona.

Nie je pritom sporné, že vzhľadom na ukončenie výkonu funkcie navrhovateľom v rade riaditeľov S. dňa 31. 12. 2004 sa povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v roku 2006 na navrhovateľa nevzťahovala. Nebol teda žiadny dôvod, aby Výbor zasielal navrhovateľovi podklady za účelom podania oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. navrhovateľom.

Výbor túto námietku navrhovateľa neuznal z dôvodu, že ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. nevyžaduje pre splnenie povinnosti verejných funkcionárov žiadne úkony zo strany Výboru. Aj keď toto stanovisko Výboru zodpovedá zneniu ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je zároveň zrejmé, že Výbor zaslaním nesprávneho formulára oznámenia a pokynov navrhovateľovi uviedol navrhovateľa do omylu v tom smere, že je povinný Výboru zaslať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Navrhovateľ pritom nemal žiadny dôvod pochybovať o správnosti postupu Výboru, nakoľko nemohol predpokladať, že Výbor ako orgán zo zákona príslušný na kontrolu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov a teda aj znalý znenia ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. takto pochybí.

Navrhovateľ v úmysle splniť Výborom mu oznámenú povinnosť sa dostavil za účelom doručenia oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Výboru v stanovenej lehote. Navrhovateľ sa pritom dozvedel, že predmetný formulár oznámenia a pokynov mu bol zaslaný omylom. Navrhovateľ po tom ako sa dozvedel o vyššie popísanom pochybení Výboru bez zbytočného odkladu doručil Výboru oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...)

Oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. majú povinnosť podávať verejní funkcionári podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk) tohto ústavného zákona, ktorí v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodli o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. Navrhovateľ síce v čase výkonu svojej funkcie člena Rady riaditeľov S. bol verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. v), Výbor však neskúmal, či navrhovateľ vôbec rozhodoval o otázkach vymedzených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., resp. či sa na navrhovateľa vzťahoval ods. 2 tohto článku tohto ústavného zákona. Inými slovami

Výbor neposudzoval či navrhovateľ mu vôbec bol povinný predložiť príslušné oznámenie. (...)

Rozhodnutie však atribútom riadneho odôvodnenia nevyhovuje, nakoľko z neho nie je zjavné na základe akých okolností dospel Výbor k záveru a či vôbec skúmal, či navrhovateľ ako verejný funkcionár podľa čl. 2 ods. 1 písm. v) v období dvoch rokov pred skončením svojej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo o odpustení povinností vyplývajúcich zo všeobecnej záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám (čl. 8 ods. 1 prípadne aj za použitia ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.) a teda, či navrhovateľ bol povinný predložiť oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.»

Na základe uvedeného navrhovateľ žiada vydať tento nález:

„Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 4. 12. 2006, podpísané dňa 28. 3. 2007 č. k. VP/114/06-K sa zrušuje.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania do troch dní odo dňa doručenia tohto nálezu. (...)

Rozhodnutím Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 4. 12. 2006, podpísaným dňa 28. 3. 2007 č. k. VP/114/06-K, bolo porušené základné právo Ing. M. H., B. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 4. 12. 2006, podpísané dňa 28. 3. 2007 č. k. VP/114/06-K sa zrušuje a vracia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií na ďalšie konanie.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania do troch dní odo dňa doručenia tohto nálezu.“

II.

Senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí 21. júna 2007 predbežne prerokoval návrh navrhovateľa a prijal vec na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že návrh spĺňal podmienky na ďalšie konanie.

Ústavný súd vyzval výbor na vyjadrenie sa k podanému návrhu, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 7. septembra 2007. Z jeho vyjadrenia vyplývalo:

„1. K výhrade navrhovateľa ohľadom toho, že po uplynutí jedného roka po ukončení výkonu verejnej funkcie prestáva byť verejným funkcionárom a výbor nie je ani oprávnený viesť voči nemu za porušenie povinnosti v čl. 7 a 8 ústavného zákona konanie podľa čl. 9 ústavného zákona uvádzame, že ide o účelový výklad ústavného zákona.

Ustanovenie čl. 3 ods. 1 extenzívne rozširuje trvanie povinnosti podľa čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona aj na obdobie jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Neustanovuje uplynutie tejto lehoty ako dôvod, pre ktorý by nebolo možné konať podľa čl. 9 ústavného zákona a nespája s uplynutím tejto lehoty ani zastavenie konania, či iné obmedzenia. Pokiaľ by sa prijal tento výklad navrhovateľa, výbor by nikdy nemohol sankcionovať nesplnenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5, keďže o jej neplnení sa výbor dozvie až po uplynutí jedného roka a 30 dní odo dňa skončenia verejnej funkcie.

Poukazujeme na skutočnosť, že v tomto konaní výbor začal konanie 16. 10. 2006, vo veci rozhodol 4. 12. 2006 (upresnením výšky pokuty sa zaoberal 19. marca 2007 a rozhodnutie písomne vyhotovil 28. 3. 2007). Uvedený postup je v súlade s čl. 4 ods. 8 Podrobnejších pravidiel rokovania Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií schválených uznesením Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 3 z 31. júla 2006 (vydané v súlade s § 1 ods. 2 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov) – pripájame v prílohe tohto vyjadrenia.

2. Pokiaľ sa týka výhrady o nesprávnosti určenia výšky pokuty, táto bola ustálená na základe listu riaditeľa S. č. P-R-335/2007 z 25. 1. 2007.

3. K výhrade navrhovateľa, že bol výborom uvedený do omylu zaslaním nesprávneho tlačiva konštatujeme, že ústavný zákon neukladá výboru povinnosť zaslať verejným funkcionárom tlačivo alebo ich vyzývať k splneniu povinností. Skutočnosť, že výbor v roku 2006 vyzval na splnenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona nemá žiaden vplyv na existenciu povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a nezbavuje navrhovateľa zodpovednosti za nesplnenie tejto povinnosti.

4. *K výhrade navrhovateľa, že výbor neskúmal, či nespĺňa kritéria pre podanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona poukazujeme na skutočnosť, že navrhovateľ túto skutočnosť doteraz vôbec v konaní nenamietal. Po doručení uznesenia o začatí konania č. 63 listom zo 7. 11. 2006 sa navrhovateľ podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona vyjadril, že si síce nebol vedomý skutočnosti, že takéto oznámenie mal podať, pričom ho dňa 31. 3. 2006 skutočne podal (avšak po lehote uvedenej v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona). Z tohto dôvodu nemal výbor pochybnosti o tom, že spĺňa kritériá uvedené v čl. 8 ods. 1 a túto skutočnosť osobitne preto nešetril. Poukazujeme i na fakt, že navrhovateľ túto skutočnosť ani nenamietala vo svojom návrhu a ani nenavrhuje vo veci osobitné dokazovanie, ktoré by skutočnosť, že je verejným funkcionárom podľa čl. 8 ods. 1 vyvracala.*

5. *K návrhu navrhovateľa vydať nález o nesúlade napadnutého rozhodnutia s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 Ústavy) a súvisiacimi skutočnosťami sa nevyjadrujeme, lebo táto časť návrhu je nad rámec § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov a vyjadríme sa k nemu, ak bude predmetné konanie podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky začaté kvalifikovaným spôsobom.“*

III.

Podľa uznesenia sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a násl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa návrh predbežne prerokuje.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného návrh posudzoval podľa šiesteho oddielu zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach).

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie senát ústavného súdu zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s ustanoveniami ústavného zákona a v akom rozsahu, t. j. či povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona porušil alebo neporušil, teda či je z hľadiska

rozhodnutia orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (výboru) z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Navrhovateľ namietal viacero nesprávnych rozhodnutí výboru, preto sa bolo potrebné nimi zaoberať.

a) Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že nebol verejným funkcionárom v období konania výboru voči nemu, teda od októbra 2006 už nemal byť považovaný za verejného funkcionára na účely konania podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pretože výkon člena rady riaditeľov S. skončil 31. decembra 2004. Potom z toho vyvodil, že s ohľadom na čl. 7 a 8 ústavného zákona prestal byť považovaný za verejného funkcionára 31. decembra 2005.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. v) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu Sociálnej poisťovne a Všeobecnej zdravotnej poisťovne.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Z pripojeného spisu výboru ústavný súd zistil, že navrhovateľ skončil pracovný pomer dohodou 1. januára 2006, teda nie 31. decembra 2005, ako to tvrdil. Navrhovateľ sa teda považoval za verejného funkcionára k 1. januáru 2006. Povinnosť podať oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu mal teda do 30 dní po uplynutí jedeného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie za predchádzajúci kalendárny rok. Navrhovateľ teda povinnosť podľa uvedeného ustanovenia mal splniť do 3. marca 2006.

Nebolo sporným, že navrhovateľ si uvedenú povinnosť splnil po uvedenej lehote, keď oznámenie výboru podal 31. marca 2006.

Ak už navrhovateľ od 2. januára 2006 reálne nevykonával verejnú funkciu, neznamená to, že sa zbavil povinnosti podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podať písomné oznámenie. Ústavný zákon explicitne hovorí o splnení povinnosti za predchádzajúci rok, teda za obdobie viažuce sa ešte na výkon funkcie, teda u navrhovateľa za obdobie pred 1. januárom 2005. Iný výklad by neumožňoval konanie voči dotknutým subjektom a neumožňoval by voči ním ani postih výboru, na ktoré má právo vyplývajúce zo zákona.

Z uvedeného vyplýva, že na účely uvedeného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bol navrhovateľ správne výborom považovaný za verejného funkcionára, z čoho mu vyplynula povinnosť podať výboru písomné oznámenie v lehote stanovenej zákonom.

b) Navrhovateľ namietal aj skutočnosť, že výbor vo veci nerozhodol do 60 dní odo dňa začatie konania podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že nerozhodol do 15. decembra 2006, z čoho aj v tomto vyvodzoval nezákonnosť postupu výboru.

Výbor vo veci začal konať 16. októbra 2006, rozhodol vo veci 4. decembra 2006 a výšku pokuty upresnil až 19. marca 2007.

S nedodržaním lehoty výboru sa neviažu následky neplatnosti rozhodnutí a postupu výboru s následkom povinnosti zastavenia konania, pretože uvedená lehota je lehotou poriadkovou. Okrem toho ústavný súd konštatuje, že z ustanovení § 73a a 73b zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že tieto námietky navrhovateľa nemôžu byť predmetom skúmania ústavného súdu v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Námietku navrhovateľa v uvedenom smere ústavný súd nezohľadnil ako akceptovateľnú a prijateľnú.

c) Ďalšiu námietku vzniesol navrhovateľ k rozhodnutiu výboru smerujúcej k tomu, či výbor skúmal, a na základe akých okolností dospel k záveru, že ako verejný funkcionár podľa čl. 2 ods. 1 písm. v) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v období dvoch rokov pred skončením svojej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo o odpustení povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, poukazujúc na čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a tvrdiac, že navrhovateľ takou osobou nebol.

Navrhovateľ bol členom rady riaditeľov S. a z tohto titulu mu prislúchalo podieľať sa na priznávaní podpôr a iných výhod vyplývajúcich zo zákona, pretože to bolo súčasne aj jednou z jeho pracovných náplní, teda bol takou osobou.

d) Navrhovateľ vzniesol námietku proti postupu výboru, ktorý zaviniť ním podané neskoré oznámenie, pretože mu zaslal chybné tlačivo s pokynmi na jeho vyplnenie. Tým ho uviedol do omylu, v dôsledku čoho podal oznámenie až potom, keď mu bol známy omyl v danom formulári. Výbor mal preto túto skutočnosť zohľadniť a pokutu mu neukladať.

Uvedená skutočnosť, aj keď je pravdivá, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia výboru v uvedenom smere, pretože bolo len vecou výboru, či poskytne dotknutým subjektom predtlač formulára, ako pomôcku na jeho správne vyplnenie. Zaslanie chybnej predtlače nezbavovalo navrhovateľa nijakým spôsobom splniť si svoju povinnosť v súlade so zákonom. Z toho dôvodu nebolo možné túto námietku navrhovateľa považovať za takú, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia výboru a porušenie jeho ústavných práv.

e) Navrhovateľ vzniesol námietku proti rozhodnutiu výboru aj preto, že táto pokuta bola uložená nesprávne a v nesprávnej výške.

Výbor uložil navrhovateľovi pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu teda v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára, a to vo výške 328 628 Sk. Výšku pokuty stanovil za rok 2004 vychádzajúc z oznámenia riaditeľa S.

Navrhovateľ tvrdil, že ak už prišlo k uloženiu pokuty, mal mu ju určiť iba z odmeny za výkon verejnej funkcie za predchádzajúci rok, ďalej tvrdil, že ak výbor schválil rozhodnutie 19. marca 2007, pri určovaní výšky bol potom povinný postupovať podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a pokutu uložiť z obdobia pred uvedeným rozhodnutím, teda za obdobie roku 2006.

Z podania S. vyplynulo, že navrhovateľ skončil pracovný pomer dohodou 1. januára 2005. Predchádzajúcim rokom bol preto rok 2004. Z oznámenia riaditeľa S. taktiež vyplynulo, že mesačný plat navrhovateľa bol v uvedenom roku 109 542 Sk, z ktorého výbor pri ukladaní pokuty vychádzal. Postup výboru bol aj v uvedenom smere v súlade so zákonom.

IV.

Pochybenia, ktoré navrhovateľ vytýkal výboru a ktoré možno považovať za ospravedlnenie vlastného konania v danom prípade neobstoja, a to aj s prihliadnutím na jednu zo základných zásad práva „ignorantia legis non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), teda navrhovateľ mal poznať obsah ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd návrhu navrhovateľa nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007